

2

Dilaila

Kažin, gal mes būsim draugai?

Markas nusišypso. Jis ėjo kartu su tais siaubingais vaikėzais, tai gal ir nebūsime. Kita vertus, jis nesijuokė iš jų nevykusių pokštų apie mano ūgį, tai gal jis ne toks, kaip jie. Jo akys geros. Tiesa, jis neišsimiegojęs. Man atrodo, kad mes, žmonės, kamuojami nemigos, atpažįstame vieni kitus kokio slapto klubo nariai.

– Raštinė ten, – sako Markas ir nužygiuoja koridoriu. Vairkai paknopstom traukiasi jam iš kelio, o jis ryžtingai braunasi į priekį. – Nebijok, aš tavim pasirūpinsiu, – mesteli per petį.

– NA JAU NE, – pasišiaušiu. – Manim nereikia rūpintis. Aš pati galiu savim pasirūpinti, ačiū!

Markas užsigauna ir sutrinka, tarsi gavęs smūgį į pilvą.

Turbūt pasirodžiau pikta.

– Tu žinai, kur yra raštinė? – klausia manęs.

– Ne, bet...

– Tai va, – burbteli jis ir toliau iriasi koridoriumi.

– Markai! – šaukiu stumdoma į visas puses. – Palauk, MARKAI! – Kuprinės daužo mane į šonus ir vos neiškabina akies – tai amžina bėda, kai esi mažiausias vaikas mokykloje. Girdžiu kikenimus, šnabždesius ir netgi keletą: *Ak, kokia miela mažutė!*

Markas apsisuka, braunasi atgal iki manęs, pasilenkia, čiumpa man už rankos ir ima tempti sau iš paskos.

Nors man visai nereikia, kad kas mane gelbėtų. Dviem milijonais procentų ne, bet ką padarysi, jei tesiekiu žiogui iki kelių, kaip sako mano tėtis.

Tėtis.

Štai ir vėl. Aš ir vėl sekundės dalį pamiršau, kad jo nebėra.

Stabteliu, skaudžiai prikandu lūpą ir greitai sumirksiu, bet Markas žiūri į mane. Turbūt jis pastebėjo.

Suvibruoja mano telefonas. Ieškau krepšyje raudono dėkliuko.

Ar tu jau mokykloje?

Dar viena žinutė nuo mamos. Neskaitant visų kitų, kurias šį rytą jau atsiuntė.

Ar radai autobuso stotelę?

Ar įlipai į autobusą?

Ar pasiėmei piniginę?

Ar pasiėmei pieštukinę?

Atrašau:

Aš mokykloje, neturiu kada rašyti.

Priedu xxx, kad žinotų, jog ją myliu. Tik būtų gerai, kad ji nustotų be paliovos tikrinti, kaip man sekasi.

Įsimetu telefoną į krepšį ir bėgu paskui Marką.

Praeiname pro duris, ant kurių kabo varinė lentelė su užrašu: *Ponas Losonas, direktorius*.

Markas stabteli prie gretimų durų ir pasibeldžia.

– Prašom, – kažkas šūkteli už jų.

Moteris ilgų šviesių plaukų uodega klijuoja vaikui ant krūvino piršto pleistrą.

– Sveiki, panele, – sako Markas. – Stengiuosi padėti, kaip jūs ir prašėte. Atvedžiau jums naujokę.

Tuomet Markas atsisuka į mane.

– Mes einam pas panelę Reičel, kai susergam. O šiaip mokyklos direktorius ponas Losonas jai nuolat nurodinėja, ką daryti.

– Taip, nes aš esu jo asmeninė padėjėja, Markai, – nusijuokia panelė Reičel. – Toks mano darbas. Tu turbūt Dilaila? –

kreipiasi ji į mane. – Sveika atvykusi į Hyto akademiją. Ką tik kalbėjau telefonu su tavo mama, ji skambino paklausti, ar tu jau čia.

Nesusilaikau nepavarčiusi akių, todėl turbūt pasirodau esanti nekokia duktė.

– Atsiprašau. Bet viskas gerai, aš jai parašiau.

– Mes turim čia tokią taisyklę: rytais surenkame visų mokslivių telefonus ir gražiname juos po pamokų.

Atsegu krepšį ir sužvanginu savo ypatingaisiais raktų pakabučiais. Pasiknisu giliau, surandu savo raudoną telefoną ir įbruku jai į rankas.

– Prašom, panele, paimitkit jį, – sakau ir atsidūstu iš palengvėjimo. Bent jau mokykloje galėsiu atsipūsti nuo mamos nerimavimo. Niekad nemaniau, kad šitaip džiaugsiuosi, kai mokykla atims iš manęs telefoną.

– Kaip mokyklos darbuotoja, panelė Reičel visai nieko, – sako Markas.

– Oho, koks komplimentas, – nusijuokia panelė Reičel. – Markai, telefoną, – šūkteli tiesdama ranką.

– Ne, panele, aš vis dar negavau naujo. Kokia nesąmonė! Kam išvis reikalingas telefonas, jei negali net atsisėsti ant jo, kad nesutraiškytum? Močiutė vis dar siunta ant manęs.

Panelė Reičel pažvelgia į mane, nusišypso ir giliai įkvepia, aiškiai ruošdamasi kažką sakyti. *Ak, tik nesakykit šito! Nesakykit: „Markai, pasirūpink Dilaila.“*

Ir ji nepasako. Panelė Reičel pasižiūri į vieną iš mūsų, tada į kitą ir taria:

– Pasirūpinkit vienas kitu.

Ji man patinka. Duoda man krūvą pratybu ir vadovėlių, aš susikišu juos į krepšį.

– Dilaila mokysis septintoje klasėje kartu su tavim. Jums metas į dailės pamoką.

Markas šypteli.

– Einam čionai!

Lekiu paskui jį koridoriumi, lipam laiptais, tada einam kitu koridoriumi ir dar vienais laiptais. Nejučia pagalvoju, ar kada išmoksiu susigaudyti čia viena.

Markas praveria duris į didelę, saulėtą klasę. Kiti mokiniai jau sėdi ant kėdžių priešais molbertus, ir man užgniaužia kvapą pamačius, kokio aukštumo tos kėdės. Kaip aš taip aukštai užlipsiu?

Visi atsisuka į mane paspoksoti, o man norisi prasmegti skradžiai žemės ir niekada čia nebegrįžti. Mane pradeda imti baimė – vis labiau ir labiau, kol jau visai nebetveriu.

– Ko čia žiopsot? – mesteli Markas, ir visi skubiai nusisuka ir vėl ima plepėti tarpusavyje. Atrodo, kad jie privengia Marko. Einu paskui jį į klasės galą, kur laukia du laisvi molbertai. Markas sulenkia kelį ir kyšteli man pėdą, kiek pakėlęs virš žemės.

– Pasistok, – šnibžteli jis.

Pasilipu ant jo pėdos lyg ant laiptelio ir nesunkiai įsitaisau ant kėdės.

– Lieku tau skolinga, – sušnibždu.

– Nėr už ką.

– Ne, tikrai, – nenusileidžiu. – Aš visada atlyginu savo skolas. Pamatysi, kada nors tau manęs prireiks.

Tuomet į klasę įžengia mokytojas, ir aš pagaliau nebesu dėmesio centre.

– Čia ponas Barnetas, – sako Markas. – Kaip mokytojas, jis visai nieko.

Ponas Barnetas dėvi plačius baltus marškinius, džinsus ir nešioja ožio barzdelę. Jo akys užkliūva už manęs, ir aš jau žinau, kas bus toliau. Žinau, kad jis tuoj privers mane daryti tą baisų dalyką, kaip ir visi mokytojai, – atsistoti prieš klasę ir pasakoti apie save. Buvau naujokė ne vieną kartą ir jau moku tai atpažinti. Bet tik ne dabar, negaliu nulipti nuo kėdės priešais visus. Paskui nebeužlipsiu! Tą akimirką Markas vos pastebimai

papurto galvą. Tai trunka labai trumpai, tačiau pamatau, o ponas Barnetas irgi žiūri tiesiai į jį.

– O, tu turbūt Dilaila, – sako jis, eidamas prie mano molberto. – Smagu, kad mokysiesi šioje klasėje. Paprastai klausiu savo naujų mokinių, apie ką jie svajoja. Ko labiausiai pasaulyje trokšta. Bet šiandien tavęs neklausiu, Dilaila. – Jis atsisuka į klasę. – Nes šiandien jūs visi turėsite nupiešti savo svajones.

Man nereikia nė akimirkos pagalvoti, kokia mano didžiausia svajonė, nes žinau ją, jaučiu kiekviena savo sielos dalele. Pasineriu į kūrybą ir visiškai užsimirštu pieštuko štrichuose. Mėginu žvilgtelėti į Marko piešinį, bet jis sėdi taip užsikniaubęs, kad nieko nepamatau.

Pasaulis nutolsta, lieka tik mano piešinys. Klasė nutyla, niekas nė šnibžt, girdžiu tik laikrodžio tiksėjimą.

– Pasidėkite pieštukus ir parodykit, ką nupiešėte, – paliepia ponas Barnetas. – Priekine eile, iškelkite savo paveikslus! – Jis patraukia per klasę ir paeiliui apžiūrinėja visų darbus.

Vaikai vienas po kito rodo nupieštus kompiuterinius žaidimus, įmuštus įvarčius, manikiūro salonus, atostogas, firminius sportbačius, riedlentes ir ausines... Galiausiai mokytojas prieina prie mūsų.

– Dilaila, Markai, ką nupiešėte?

– Šunį, pone, – atsakome abu kartu.

Tada susižvalgome ir pratrūkstame juoktis. Apžiūriu jo piešinį, kuriame pavaizduotas didžiulis šuo – turbūt niufaundlendas. Markas pasižiūri į mano nupieštą mažiuką šunytį ir abu sumušam rankomis.